

SAAVU KIRKKOPOSTI 1/2021

Sisällys

Julkaisutiedot	1
Pääkirjoitus (Tuula Paasivirta)	2
On aika huutaa keväthuuto Ronjan kanssa (Rebekka Naatus)	3
Ei, milloinkaan näe kuolemaa, juhlasaarna 7.2. (Teemu Laajasalo)	4
Kärsimys Facebook -keskusteluissa keväällä 2021 (koonnut Paasivirta)	7
Mitä Raamattu sanoo kärsimyksestä? (Paasivirta)	10
Virren tarina: Virsi 600 (Tauno Väinölä)	12
Kirkon verkkosivut pääsiäisestä	13
Otetaan selkoa Kaanaan kielestä: Perisynti (Paasivirta)	14
Pastori koronajäljittäjänä (Sari Tikkanen, Sana -lehti)	15
Apua ja tukea on saatavilla- älä kärsi yksin (Paasivirta)	16
Enkelivartio (Paasivirta)	17
Lopputoivotukset	17

Julkaisutiedot

Piste- ja äänilehti päätoimittaja Tuula Paasivirta
Podcast äänilehti päätoimittaja Tuomo Burman
Piste ja äänilehden saa nyt myös tilattuna omaan sähköpostiin.
Yhteystiedot: ext-tuula.paasivirta@evl.fi (huomaa etuliite ext)
tuomo.burman@burha.net
Yhteisosoite: saavukirkkoposti.kirkkohallitus@evl.fi
Lukija: Hannele Töllikkö
Julkaisija: Suomen ev.lut. kirkon Kirkkohallitus, KJY
Tämä on lehden 71. vuosikerta

Toimisto ja tilaukset: Arja Kunnala, p. 050 3525 723, sähköposti arja.kunnala@evl.fi,
PL 210, 00131 HELSINKI
Lehti on tilaajilleen maksuton

Pääkirjoitus

Yle Areenasta löytyy kuunneltavaksi ohjelma: Kärsimys piirtää rajamme näkyviin. Se on esitetty ensimmäisen kerran 9.4.2020 ja on kuunneltavissa toistaiseksi. Ohjelma kuuluu sarjaan Havaintoja ihmisestä ja sen on toimittanut Satu Kivelä.

Miettiessäni tätä Saavu kirkkopostin numeroa, jonka aiheena on kärsimys, kuuntelin muun muassa tätä edellä mainittua radio-ohjelmaa. Siinä puhutaan siitä, kuinka kärsimys pysäyttää ihmisen. Ihmisen oma kärsimys lamaannuttaa. Kärsimystä on vaikea mitata, vaikka toki jossakin kohtaa voidaan ymmärtää, että jokin asia on vähän pienempi mittakaavaltaan kuin toinen. On hyvä muistaa, että ihmisen tunne on aina totta. Kunkin meistä selviytymiskeinot kärsimyksen keskellä vaihtelevat samoin kuin se minkälainen asia tai tapahtuma tuottaa meille kärsimystä. Vaikeista tilanteista selviytymisessä auttaa elämäkokemus ja omat hyväksi havaitut selviytymistavat. Kun ihminen esim. onnettomuuden jälkeen pääsee shokkivaiheesta eteenpäin, on vertaistuki hyvin tärkeä osa elämässä, jos sitä vain osaa etsiä ja sellaista on löydettävissä. Nykyään puhutaankin kokemusasiantuntijoista ja heitä jopa koulutetaan. Emme yleensä selviä vaikeuksista yksin. Vammaiselle saman vamman omaava ihminen voi olla tärkeä, avioeron kohdatessa toisen eronnan kokemus on merkittävä apu ja tuki elämässä eteenpäin. Vertaistuki auttaa myös oivaltamaan, milloin jokin tapa reagoida on niin sanotusti normaali tapa reagoida epänormaaliin tilanteeseen.

Edellä mainitussa Yle Areenan ohjelmassa terapeutti Tommy Hellstenin mukaan kärsimys osoittaa ihmiselle hänen rajansa. Emme voi hallita kaikkea. Tähän Hellstenin ajatukseen on helppo yhtyä. Ihminen ei koskaan voi hallita kaikkia elämänsä tapahtumia; vaikka itse ajaisi autoa oikein ja hyvin, voi liikenteessä tulla vastaan yllättäviä seikkoja joko tien pinnassa tai toisen kuljettajan taholta. Tommy Hellsten sanoo ohjelmassa: "Voimme kuitenkin valita, miten suhtaudumme siihen, mitä meille tapahtuu. Kärsivä saattaa hyväksyä tilanteensa ja nöyrtyä tai katkeroitua ja uhriutua."

Tommy Hellstenillä on omakohtaisia kokemuksia kärsimyksestä. Hänen mukaansa vaikeastakin kokemuksesta voi oppia. Ohjelmassa kuullaan myös muiden suomalaisten omia kokemuksia kärsimyksestä. Esimerkiksi nimimerkki Minna-Leenan lapsi sairastui aivosyöpään. Kärsimys herätti alkushokin jälkeen halun pyrkiä eteenpäin ja luottaa tulevaan.

Edellisessä lehdessä luvattu uskontunnustus -artikkeli siirtyy seuraavaan lehteen. Tässä numerossa ei ole varsinaista lukijan kirjoitusta, sen sijaan on facebook keskustelusta juttu aiheenaan kärsimys.

Lehdestä löytyy myös Rebekka Naatuksen Sana sinulle, minun Tuulan enkelivartio -runo ja pari vakiopalstaa. Koska aiheena on vaikea ja haastava kärsimys, lisäsin lehden loppupuolelle muutan yhteystiedon, josta voi saada apua ja tukea vaikeassa elämäntilanteessa. Aina yhteydenoton syy ei tarvitse olla kovin iso, eikä mitenkään dramaattinen.

Tässä lehdessä on myös piispa Teemu Laajasalon saarna Paavalinkirkon 90 -vuotisjuhlamessusta Helsingissä. Kyseisen sunnuntain teema oli Kristus, pahan vallan voittaja. Kristityille Kristus on viime kädessä hän, johon me katsomme ja jonka puoleen voimme kaikissa asioissamme kääntyä.

Tämä lehti tulee sinulle vähän lehden julkaisumuodosta riippuen joko ennen pääsiäistä tai juuri pääsiäisen jälkeen. Pääsiäinen liikuttaa aina suuria tunteita paaston ajan hiljaisuudesta

kiirastorstain ehtoollisen asettamiseen ja sen jälkeen pitkäperjantain suureen murheeseen ja synkkyteen sekä lopulta pääsiäisaamun riemulliseen ylösnousemusjuhlaan.

Tänäkin vuonna, koronarajoitusten jatkuessa, voimme kuitenkin julistaa: Kristus on noussut ylös. Totisesti on noussut ylös.

On aika huutaa keväthuuto Ronjan kanssa

Rebekka Naatus, Kirjoittaja on helsinkiläisen Kallion seurakunnan viestintäpäällikkö, joka on omimmillaan liikkeessaan.

Pääsiäispäivälle 4.4. Julkaistu kirkon hartaussivustolla www.evl.fi / Sana sinulle palsta.

Keväällä on helppo nähdä, että kuollut on kuollutta. Sellaisenaan se ei palaa. Pääsiäisen kertomus (Luuk. 24:1–12, Joh. 20:1–10 ja Matt. 28:1–8) on sekä kylmä suihku että jännittävä lupaus sellaisesta, minkä ei pitänyt olla mahdollista.

Kaikki mikä on tapahtunut, on mennyttä: jos etsii elävää, on turha tuijottaa kiveä, jonka taakse ristillä tapettu Jeesus vietiin. Pääsiäinen ei sijoitu sattumalta kevääseen, vaan se ajoittuu kohtaan, jossa kuolleen näköisestä luonnosta tulee yhtäkkiä taas elävää. Ronja Ryövärintytär (Astrid Lindgren) kohtaa tämän hetken näin: ”Minun oli huudettava keväthuuto, muuten halkean.”

Jeesuksen ystävät ramppaavat vuoron perään haudalla katsomassa, että ihanko todella hauta on tyhjä. Pari päivää aiemmin hengiltä ruhjottua Jeesusta ei näy missään. Hän on onnistunut mahdottomassa ja herännyt henkiin. Uusi vaihe on alkanut. Ja tämä sitten muka pitäisi uskoa?

Uuteen siirtyminen ei onnistu ihmiseltä ilman uskoa. Tosiasia maailmasta jättää kokonaisuuden vajaaksi. Perhosen toukan pitää kuolla, jotta perhonen voi syntyä. Harvalle ihmiselle tämä kuitenkaan riittää maailmanselitykseksi. Jo ensimmäiset jäljet ihmisen kulttuurista paljastavat, että kuolema ei ole ollut meille raja. Perhosen kuoren ja perhosen siiveniskun välillä tapahtuu enemmän kuin metamorfoosi, tai toisin päin: metamorfoosi ei ole vain fyysinen muodonmuutos. Vastasyntyneen perhosen siivenisku on runoutta ja mystiikkaa; se on uskoa siihen, mitä ei voi kokonaan selittää.

Jeesuksen ruumis ei jäänyt hautaan mätänemään, vaan tapahtui jotain, jonka varassa edelleen kuka tahansa voi kävellä kuolemaa kohti. Meidän ei tarvitse onnistua mahdottomassa, riittää että Jeesus teki sen. Sen kun vain mennään perässä silmät sirrissä kohti pääsiäisen aurinkoa, täysikuuta, heräävää kevättä ja valoa, jolle ei ole loppua.

Ei milloinkaan näe kuolemaa

Piispa Teemu Laajasalon saarna Paavalinkirkon 90-vuotisjuhlamessussa 7.3.2021.
3. paastonajan sunnuntai, kirkkovuositeema Jeesus, pahan vallan voittaja

Jeesus sanoi:

”Kuka teistä voi osoittaa, että minä olen tehnyt syntiä? Ja jos puhun totta, miksi ette usko minua? Se, joka on lähtöisin Jumalasta, kuulee mitä Jumala puhuu. Te ette kuule, koska ette ole lähtöisin Jumalasta.”

Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: ”Sinä olet samarialainen, ja sinussa on paha henki. Eikö asia olekin niin?” Jeesus vastasi: ”Ei minussa ole pahaa henkeä. Minä kunnioitan Isääni, mutta te häpäisette minua. Itse en kysy kunniaani, mutta on toinen, joka kysyy ja tuomitsee. Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.”

Juutalaiset sanoivat hänelle: ”Nyt asia on selvä: sinussa on paha henki. Abraham on kuollut, samoin profeetat, mutta sinä sanot: ’Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan kohtaa kuolemaa.’ Sinäkö muka olet suurempi kuin isämme Abraham? Hän on kuollut, ja niin ovat kuolleet myös profeetat. Mikä sinä luulet olevasi?”

Jeesus vastasi: ”Jos minä itse kirkastan kunniaani, se kunnia ei ole minkään arvoinen. Mutta minun kunniani kirkastaa Isä, hän, jota te sanotte omaksi Jumalaksenne. Te ette ole oppineet tuntemaan häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne, olisin valehtelija niin kuin te. Mutta minä tunnen hänet ja pidän kiinni hänen sanastaan. Teidän isänne Abraham iloitsi siitä, että saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja riemuitsi.”

Juutalaiset sanoivat hänelle: ”Et ole edes viidenkymmenen ja olet muka nähnyt Abrahamin!”

Jeesus vastasi: ”Totisesti, totisesti: jo ennen kuin Abraham syntyi – minä olin.” Silloin he alkoivat poimia kiviä heittääkseen niillä häntä.

Joh. 8:46–59

Hyvät Paavalin seurakuntalaiset, rakkaat kirkkovieraat, tänään vietämme juhlamessua ja kiitämme tästä meille kaikille rakkaasta 90-vuotiaasta, Paavalinkirkosta. Kulkutaudin vuoksi joudumme viettämään messua etäyhteyksin. Jotain jää pois, kun ei pääse paikan päälle, mutta jotain myös avautuu – etäältä katsottuna voi ymmärtää, mistä lupauksista kirkoksi pyhitetyssä tilassa on kysymys ja miksi oma kirkko on niin tärkeä. Pari vuosikymmentä sitten olin tällaisessa melkein tuhat ihmistä vetävässä kirkossa vihkiharjoituksissa. Kun erilaisia askelkuvioita oli harjoiteltu, vihkirijyjä ihasteltu ja riisin heittämisestä sovittu, istuimme vielä kirkon penkkiin juttelemaan hetkeksi. Muistan kysyneeni, en tyylysti, mutta aika suoraan, miksi te menette naimisiin kirkossa? Sanoin tietenkin, että kaikki syyt ovat hyviä, mutta olisi kiva kuulla, mikä on se heidän perimmäinen syynsä.

Hääpari vastasi, että tämä on niin hieno tila. Yritin heti jatkoon kysyä, että onkohan jotain muita syitä? Pari vastasi, että kyllä tämä on myös iso, että on kätevää, kun vieraita mahtuu paljon. Luovutin kysymyksissäni, koska retoriset taitoni eivät selvästi onnistuneet onkimaan jotain syvempiä syitä. Pysyin kuitenkin, että hiljennytään yhdessä lyhyeen rukoukseen. Lausuin rukouksen, joka loppuu Vanhan testamentin rakastavaisten rukoukseen: Anna heille rakkautta,

joka on väkevämpi kuin kuolema. Morsiuspari hätkähti ja kysyi mitä se tarkoittaa? Mitä tarkoittaa kuolemaa väkevämpi rakkaus? Vihkikeskustelusta tuli pitkä ja pääsimme sittenkin keskustelemaan, mitä lupauksia Jumala ihmiselle kirkossa voi antaa.

Tämän juhlapäivän otsikkona on Jeesus, Pahan vallan voittaja. Päivän evankeliumi puhuu Jeesuksesta, joka voi voittaa Pahan. Siis Pahan – isolla p-kirjaimella kirjoitettuna. Ajattelen, että teksti puhuessaan Pahan voittamisesta, puhuu rakkaudesta, joka on väkevämpi kuin kuolema. Päivän evankeliumi puhuu siis rakkaudesta, joka on väkevämpi kuin kuolema.

Uskon, että meistä moni voi ymmärtää ainakin jotain kuolemaa väkevämmästä rakkaudesta aika helposti. Kuolemaa väkevämpi rakkaus voi näyttäytyä monella tavalla. Se voi esimerkiksi tarkoittaa rakkautta, joka jatkuu kuoleman jälkeen. Leski voi rakastaa poisnukkunutta puolisoaan. Se voi myös tarkoittaa rakkautta, joka voittaa kuoleman riskin tai kuolemanpelon. Isä tai äiti, joka menee pelastamaan kalliolla kiipeilevää lastansa, ottaa riskin ja voittaa kuolemanpelon rakkauden vuoksi. Päivän evankeliumi puhuu kuitenkin vielä erilaisemmasta kuoleman voittavasta rakkaudesta. Evankeliumi kertoo Kristuksen rakkaudesta, joka antaa ihmiselle ikuisen elämän. Se on ihmeellinen lupaus. Se on lupaus rakkaudesta, joka todella voittaa kuoleman – ei siis pelkästään ajatusta kuolemasta, ei siis pelkästään kokemusta kuolemanpelosta, vaan kuoleman. Se on Kristuksen rakkautta.

Tämä lupaus kiteytyy kuulemamme evankeliumin yhdessä lauseessa, joka toistetaan kahteen kertaan ja oikein juhlavalla alustuksella. Jeesus sanoo siinä: ”Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.” Siis – ”joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.”

Pysähdytään tähän lauseeseen. Tämän yhden lauseen voi jakaa kolmeen osaan: ”pitää kiinni”, ”minun sanastani” ja ”ei milloinkaan näe kuolemaa”.

Aloitetaan sanaparista ”pitää kiinni”. Jeesus tietää millaisessa maailmassa sinä ja minä elämme. Tässä maailmassa Jumalan lupauksista kiinni pitäminen on vaikeaa. Kärsimyksen keskellä puhe Jumalasta Pahan vallan voittajana voi tuntua huonolta vitsiltä. Kun katsomme ympärillemme, tekee mieli sanoa, että nimenomaisesti pahan valta on jo voittanut.

Kun avaamme televisiomme ja katsomme sotien ja yhteiskunnallisten kaaosten keskellä tapahtuvaa ihmisten teurastusta tuntuu vaikealta uskoa, että Paha on voitettu. Kun katsomme maailman järjetöntä epäoikeudenmukaisuutta, toisten rikkautta ja toisten köyhyyttä, tekee mieli kysyä, missä Paha on voitettu. Pahan todellisuutta ja valtaa on helppo nähdä, niin yksittäisen ihmisen käsittämättömänä pahana tekona kuin maailmanluokan ekologisina tai eettisinä katastrofeina, jotka koskettavat koko ihmiskuntaa. On helppo nähdä pahuutta, joka ei ole hyvyyden puutetta, vaan pahuutta sinällään.

Tässä Paavalinkirkon salissa on yhdeksän vuosikymmenen aikana istunut monta ihmistä, jotka ovat ajatelleet, että minun elämässäni tuska ja kärsimys ovat niin kovaa todellisuutta, että en voi mitenkään tuntea, että pahan valta olisi voitettu.

Kaikesta tästä syystä Jeesuksen sanat ”pitää kiinni” ovat tärkeitä. Jeesus puhuessaan tuntee ihmisen, tuntee ihmisen tuskat ja tuntee ihmisen kyvyt. Sanoessaan ”pitää kiinni” Jeesus ymmärtää ihmistä.

Jeesuksen sanat, joista pidetään kiinni eivät ole kuin liukas saippua tai rimpuileva karkulainen. Jeesuksen sanat ovat kuin pelastusrengas, josta pidetään kiinni myrskyävällä merellä – apu ja turva kaiken maailman pahuuden ja pimeyden keskellä. Jeesus antaa luvan ikään kuin roikkua Hänessä, juuri ja juuri viimeisillä voimillaan puristaen olla kiinni. Pitää kiinni.

Tuon Jeesuksen lauseen toinen tärkeä osa on sanaparissa ”minun sanastani”. ”Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.” Minun sanastani.

Jotta kuoleman ylittämisen lupauksella olisi merkitystä, ihmisen täytyy kestää se, että voima ei ole itsessä, vaan Kristuksessa. Kysymys ei ole ihmisen sanasta vaan Jumalan sanasta, Kristuksesta itsestään. Jumala, jonka ihminen määrittelee itse, on mielikuva, se on ihmisen mielikuva. Se on jotain, joka on riippuvainen ihmisen mielenmaisemasta ja siksi heikkoa ja kestämatöntä. ”Minun sanastani” tarkoittaa ihmisen heittäytymistä Jumalan varaan – Hänen voimiensa ja Hänen tekojensa varaan. Ei omien voimien ja omien tekojen, vaan Jumalan voimien ja Jumalan tekojen. Tämä tarkoittaa sen kestämistä, että lupaukset on annettu ulkoapäin, ilosanoma on ilmoitettu, ei itse keksitty. Ei tämä tarkoita sitä, että meiltä edellytettäisiin fundamentalistista raamatuntulkintaa tai eri käännösten pilkkujen paikoista painimista. Mutta nämä sanat tarkoittavat sitä, että Jumalan tahto, lupaukset ja suunnitelmat on kerrottu meille Raamatussa ja meidän tehtävämme on heittäytyä tämän Sanan varaan.

Puhuessaan vanhurskaan kuolemasta Martti Luther käyttää raamatunselityksessään kuoleman hetkestä ilmaisua ”nukahtaa sanaan”. Me emme ymmärrä, mitä kuolemassa tarkasti tapahtuu, mutta me pääsemme Jumalan syliin, annamme henkemme hänen käteensä ja nukahdamme sanaan. Elämänaikainen sanasta kiinni pitäminen ja siinä roikkuminen tuleekin kuoleman hetkellä armolliseksi ja helpoksi tehtäväksi, sanaan nukahtamiseksi.

Jeesuksen lauseen ihmeellisin ja yksinkertaisin lupaus on viimeisenä, ”ei milloinkaan näe kuolemaa”. ”Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.”

Kirkon juhlamessussa on kysyttävä, miksi kirkko on olemassa? Kuten kertomuksen hääpari aivan viisaasti totesi, kirkko on kaunis ja kirkko on suuri. Se on jo itsessään hienoa ja ihmeellistä. Tämä talo totta tosiaankin on maamerkki ei pelkästään Vallilan kulmilla vaan koko Helsingissä. Mutta tätä kirkkoa ei ole rakennettu maamerkiksi. Tämäkin kirkko on rakennettu tuon Jeesuksen lupauksen merkiksi, taivaanmerkiksi. Lupaukseksi siitä, että täällä saarnataan sitä Sanaa, joka tekee kuolevaisen ihmisen kuolemattomaksi. Lupaukseksi siitä, että täällä jaetaan niitä sakramenteja, jotka ravitsevat ajallisen ihmisen ikuisiksi. Lupaukseksi siitä, että täällä kuolemaan pysähtyvä elämä voikin saada uuden alun.

Taivaasta puhuminen voi tässä ajassa tuntua helposti liian hurskaalta. Saattaa tulla tunne, että papit voivat liturgisesti puhua omiaan, mutta tavallista ihmistä kirkon pitää puhutella jotenkin ymmärrettävämmillä asioilla. Tässä kritiikissä on oma viisautensa. Kirkon pitää jokaisena vuosikymmenenä pystyä kohtaamaan ihmisiä entistä paremmin, osoittamaan oikeamielisyyttä ja armollisuutta, olla arjessa ja puhua rakkauden kielellä.

Mutta kirkon pitää muistaa tarjota sitä, mitä kukaan tai mikään muu ei voi tarjota. Lupauksen siitä, että kaikki ei lopukaan kuolemaan. Se on lupaus, joka on oikealla tavalla sanottuna lupaus, jonka

jokainen ihminen haluaa kuulla. Ja se on ainoa lupaus, jonka rakkaimpansa menettänyt tai menettämistä pelkäävä haluaa kuulla – ainoa lääke, joka voi auttaa ja parantaa.

Nämä lupaukset taivastoivon horisontista ovat lupauksia myös ihmisen pienille kuolemille. Niille pienille kuolemille, jotka eivät tapa ruumista, mutta tappavat hengen ja elämän mielekkyyden. Nämä ovat lupauksia heille, jotka ovat kärsineet elämässään talouden tai terveyden vuoksi, nämä ovat lupauksia heille, jotka ovat tulleet sorretuksi ja syrjityksi, nämä ovat lupauksia heille, jotka ovat jääneet yksin täysin yllättäen tai eivät ole löytäneet yhteyttä toiseen ihmiseen yrityksistä huolimatta. Nämä ovat lupauksia heille, jotka ovat menettäneet kaiken, syystä tai syyttä. Ja nämä ovat lupauksia niille pienille ja suurille syntisille, jotka haluavat aloittaa alusta, vaikka uutta alkua tämä maailma ei enää suostu antamaan. Nämä ovat lupauksia niille, joille tämän maailman helvetit ovat jo tulleet todeksi.

Paavalinkirkko on 90 vuotta seisonut myös näiden pienten kuolemien parantamispaikkana. Tämän kirkon papit ja diakonit, tämän kirkon kasvatustyön ja kirkkomusiikin ammattilaiset, tämän kirkon palveluskunta ja kaikki luottamushenkilöt, ovat jokapäiväisessä työssään rohkaisseet, nostaneet ja rakastaneet niitä ihmisiä, joita muut eivät meinaa rakastaa. Siinä työssä Kristuksen lohdutus on tullut todeksi tämän kirkon ihmisten kasvojen ja käsien kautta.

”Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.”

Heittäytymällä näiden Jeesuksen sanojen varaan voimme joskus altistua maailman pilkalle ja ivalle, syytöksille lapsellisuudesta ja naiiviudesta. Mutta näiden sanojen varassa alistumme myös evankeliumille, Jumalan sanalle, Kristukselle.

Meidän tehtävämme on pitää Jumalan lupauksista kiinni, vaikka koko maailma vetää meitä irti. Meidän tehtävämme on pitää Jumalan lupauksista kiinni, vaikka meissä itsessämme ei ole mitään millä pitää kiinni. Meidän tehtävämme on pitää Jumalan lupauksista kiinni, koska silloin kuolema ei ole piste vaan pilkku. Ja sen pilkun merkki on Kristuksen risti.

Tänään me kiitämme tämän kirkon yhdeksästä vuosikymmenestä. Olkoon vuosikymmeniä monia lisää. Olkoon tämä tila, jonka kauneutta voi kirkolliseen toimitukseen osallistuva tulla katsomaan. Olkoon tämä tila, jonka suuruutta voi juhlien aikana tulla ihailemaan. Mutta olkoon tämä tila erityisesti pyhä tila, jossa joka ikinen neliö kaikuu joka ikisen sekunnin ajan lupausta siitä, että Kristuksen rakkaus on väkevämpi kuin mikään kuolema.

Kärsimys Facebook-keskusteluissa keväällä 2021

Jutun koosti Tuula Paasivirta

Kysyin maaliskuun alussa parissa Facebook- ryhmässä; mitä ihmiset ajattelevat kärsimyksestä tai kokevat sen elämässään. Kommentit ovat nimettömiä ja kirjoitettu tähän juttuun siten, ettei kommentoijia voida tunnistaa.

Korona-aika

Kärsimys on odottamista. Ainakin tällä hetkellä lähes kaikki joutuvat odottamaan ja elämään sitku-elämää ja se on toisille tuskaista ja toisille piinaavaa. Näin pohti eräs kommentoija juuri nyt eletävää aikaa. Korona-aika on kestänyt runsaan vuoden. Monilla meillä katse on eteenpäin ja toive paremmasta, koronavapaasta elämästä. Tämä hetki ahdistaa monine rajoituksineen ja pelkoineen. Tässä yhteydessä voidaan hyvällä syyllä puhua myös kollektiivisesta kärsimyksestä.

Osa elämää ja ihmisyyttä

Kärsimys kuuluu elämään toteaa muuan kommentoija. Hän jatkaa kertoen oman näkemyksensä, jonka mukaan "Se on seuranamme." "Kärsimyksen ja elämän hyväksyminen on avain kärsimyksen vähentymiseen", erään keskustelijan mukaan. Hän pitää tärkeänä kärsimyksen kohdatessa toisten ihmisten tukea ja myötätuntoa. Hänen mukaansa se auttaa eteenpäin. Ja tottahan se on. Kaikkea kärsimystä ei voi ottaa pois, mutta jakaminen toivottavasti lievittää kulloistakin kärsimystä.

Filosofinen näkemys

Kärsimys on olennainen osa ihmisyyttä, totesi keski-ikäinen nainen. Itsestään tietoisena olentona ihminen tietää myös kärsivänsä. Nykypäivänä ajatteleminen helposti, että kärsimys on hyvin subjektiivinen asia: emme voi tietää toisen tuskaa. "Kuitenkin kärsimys on usein kollektiivisesti jaettua jotakin mitä uskonnoissa ja filosofiassa on vuosisatoja pohdittu. Kärsimys on samalla läpeensä tuttu ja arkinen, mutta samalla pakenee kaikkea määrittelyä", päätti osuutensa tämä kommentoija.

Voiko kärsimykseen vaikuttaa

"Kärsimykseen liittyy mielestäni aina jotenkin sellainen aspekti, että sille ei itse voi mitään, ihminen ikään kuin on sen armoilla." "Olipa se sitten fyysinen kipu tai rakkaan menetys, yllättävä vastoinkäyminen tai vaikkapa pitkään jatkuneet ihmissuhdepulmat, sen edessä ihminen on jollain lailla voimaton, se ei kysy lupaa, sitä ei voi lähettää tiehensä mietiskelee muuan kommentoija kärsimyksen äärellä.

Milloin joku asia tai tilanne on kärsimystä

"Kuinka suuri epämukavuus on luokiteltavissa kärsimykseksi? Yksittäinen tapaus? Eliniän kestävä sivustakatsoisuus vamman tai muun pysyvän ominaisuuden takia?" Kyselee monipuolisen elämäkokemuksen omaava nainen. Tähän palaan toisaalla tässä lehdessä.

Miten olen selviytynyt kärsimyksen kanssa?

"Koen, etten ole täysin vapaa kärsimyksestä. Täytyy aina varautua poissulkemiseen. Ulkoapäin katsottuna elämässäni on paljon "normaalia": kommentoija jatkaa siitä, mikä on normaalia: ...työelämä, perhe. Seikkailua myös: Paljon aineetonta rikkautta siis." Hän jatkaa vielä siitä, mikä on monen alituinen kokemus tässä elämässä. "Mutta alituksena seuralaisena tunne, etten kuulu joukkoon. Sen ottaa totena, empatiakyky kuihtuu ja/tai hyväksyy itsen kohdistuvan negatiivisen oikeutettuna tai normaalina... päättää hän.

Auttaako vertailu

Eräs kokija pohtii vertailua, joka sinänsä aina on vaikeata tai jopa mahdotonta. Hän sanoo näin: "Kärsimyksen sietää, jos ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin kärsiä. Joskus auttaa, kun ajattelee, että joillakin asiat voivat olla vieläkin huonommin, kuin itsellään. Silloin voi asiat olla, kaikesta huolimatta, ihan hyvin."

Alentava kohtaaminen

"Joskus on kärsimystä kohdata ulkomaailman alentuvat ja osoittelevat asenteet ja holhoava kohtaaminen." totesi muuan keskustelija. Tämä on se asia, johon me vammaiset ihmiset usein törmäämme elämän arjessa. Toinen kommentoija kertoi tuntevansa olonsa välillä jopa vihaiseksi, kun ulkopuoliset vähättelevät ulkoisen erilaisuuden vuoksi.

Vammautumiseen liittyvä kärsimys

Vammaistyön historia oli pitkään holhoavaa, vammaista tai näkövammaista ei nähty tai kohdattu omana itsenään vaan vammamana tai sairautena ja valitettavasti tämä näky joidenkin ihmisten asenteessa vieläkin. Näin aloitti eräs näkövammaisen ensin yleisellä tasolla pohdintaansa aiheesta. Sen jälkeen hän jatkaa omakohtaista pohdintaa.

Vammaisen kärsimys voi olla tätäkin: -minua aika usein ahdistaa uudessa seurassa, jossa kukaan ei vielä oikein tunne toisiaan ja pienten tilanteiden kautta tulee selvästi esiin, että minulla ei sokeuden takia oikein ajatella olevan mitään muuta elämää tai työtä tai ammattia tai historiaa, luonteesta, mieltymyksistä tai kiinnostuksen kohteista puhumattakaan. Tämä nyt liittyy nimenomaan tähän näkövammaisuuteen.

En tiedä voisiko sitä sanoa kärsimykseksi vai enemmänkin ahdistukseksi, mutta joskus ahdistaa se, että osallistuminen ja osallisuus on jotain, joka tehdään ehkä tiedon puutteesta tai välinpitämättömyydestä meille niin vaikeaksi tai turhaksi." Tuo sokean kokemus välinpitämättömyydestä on tärkeä. Se on myös turhauttavaa. Kuitenkin jokainen ihminen, myös vammaisen on yksilö, oma ainutlaatuinen ihminen.

Saavutettavuus ei kiinnosta kaikkia

"Tietynlaista kärsimystä ja ahdistusta aiheuttaa se, kun koittaa pitää esimerkiksi esteettömyyttä ja saavutettavuutta yllä ja yrittää jaksaa niistä puhua ja sitten huomaa kerta toisensa jälkeen, että niin monia nämä aiheet eivät vaan kerta kaikkiaan kiinnosta, kun ne eivät omaa elämää millään tavalla kosketa." Tämä on niin totta. Tämän näkövammaisen henkilön kokemukseen samaistun niin täydestä sydäimestäni. Vaikka kommentti ei ole omani, olen ollut lukuisia kertoja samassa tilanteessa töissä ja vapaaehtoistehtävissä.

Totunko omaan kärsimykseeni?

"Harva meistä kuitenkaan vaihtaisi oman helvettimme toisen helvettiin... Omiin kipukohtiin tuppaa tottumaan, ne voivat hankaloittaa avointa vuorovaikutusta muiden kanssa, kontekstista riippuen. Se oma kärsimysreppu luo jokaiselle omaa kulttuuria ja asemointia muuhun yhteisöön nähden." päättää tämän osuuden muuan elämää kokenut ja nähnyt Facebook -kommentoija.

Mitä Raamattu sanoo kärsimyksestä?

Tuula Paasivirta

Vanhan testamentin luomiskertomuksen mukaan kärsimys ei kuulunut alun perin Jumalan luomaan maailmaan. Jumala loi maailman, joka oli hyvä. Kärsimys tuli maailmaan sen myötä, että ihminen nousi kapinaan Jumalaa vastaan eikä totellut Hänen yhtä käskyään. Ihmisestä tuli syntinen. Ihmiselle oli annettu kaksi mahdollisuutta. Aiheesta voidaan kysyä, miksi ihmiselle annettiin nämä vaihtoehdot; syödä hyvän ja pahan tiedon puusta tai olla syömättä.

Oliko elämä paratiisissa tylsää ilman elämän tuomia haasteita? Vai oliko Eeva utelias? Ja Aatami hänen kanssaan utelias, vai tekikö Eevalle mieliksi? Yleensäkin kaikki asiat eivät ole ihmiselle hyväksi. Kannattaa käyttää harkintaa ja malttia. Se muuten ei ole yhtään helppoa.

Luterilaisen.net palvelun kirjoittaja pohtii tätä ongelmaa:

-Kärsimys liittyy juuri tähän eroon Jumalasta ja Hänen tahdostaan, syntiin ja sen seurauksiin. Tämä näkyy hyvin selvästi siinä, että Jumala ilmoittaa syntiinlankeemuksen seurauksiksi naiselle kivut liittyen raskauteen ja synnyttämiseen ja miehelle työn ja toimeentulon vaivat."

Kuten sanottu, raamatun mukaan kärsimys ei kuulunut alun perin Jumalan luomaan maailmaan. Jumala loi maailman, joka oli hyvä.

Filosofian ja teologian ero

Filosofit ja teologit ovat aikojen saatossa käsitelleet pahan ja kärsimyksen ongelmaa useista eri lähtökohdista käsin. Se onkin iso ja laaja kysymys.

Yksinkertaisimmillaan tässä ongelmassa on kyse siitä haasteesta, jonka kärsimyksen todellisuus teologialle tuottaa: "Jos Jumala on hyvä, kaiken tietävä ja kaikkivoipa, miksi maailmassa on pahaa ja kärsimystä?" Tätä meiltä papeilta, teologeilta kysytään toisinaan. Yksi selitys on luomiskertomus ja se, mitä se kertoo ihmisestä. Luther taas pohti ihmisen vapaata tahtoa valita asioita elämässään. Mutta osaako ihminen kantaa oman valintansa seuraukset?

Tämän kysymyksen pohjalta muotoutuneet teodikean ongelmat pyrkivät selittämään sitä, miten Jumalan hyvyys on yhteensopivaa maailmassa vallitsevan pahan ja kärsimyksen kanssa. Teodikea on teologian ja uskonnonfilosofian paradoksi, ongelma tai perustelu, jossa lähtökohdiana on kristinuskon näkemys kaikkivaltiaasta ja kaikki hyvästä Jumalasta sekä syntiinlankeemuksen alaisesta maailmasta.

Raamatun kärsijöitä

Kun puhumme raamatusta ja kärsimyksestä, emme voi ohittaa Vanhan testamentin Jobia. Jobin kohtalo oli hankala ja karu. Job otteli monissa keskusteluissa Jumalan ja kiusaajiensa kanssa. Hän menetti äärettömän paljon; perheensä ja omaisuutensa.

Itseäni on puhutellut toisinaan vanhassa testamentissa kuvattu Lootin vaimon kohtalo. Raamatussa kerrotaan, että Lootin vaimo muuttui suolapatsaaksi. Jumala käski Lootia lähtemään Sodomasta ennen kaupungin tuhoa. Loot pakeni perheineen, ja Jumala tuhosi Sodoman ja Gomorran kaupungit. Matkalla Lootin vaimo jäi Jumalan kiellosta huolimatta katselemaan tuhoa.

Hän muuttui Jumalan tuomion mukaisesti suolapatsaaksi. Vanhan testamentin apokryfikirjoihin kuuluva Viisauden kirja mainitsee suolapatsaan epäuskoisen sielun muistomerkkinä.

Uuden testamentin puolella Jeesuksen äiti Maria tuli hyvin nuorena raskaaksi, siis jo siinä vaiheessa kuin hän vasta oli kihlattu Joosefille. Joosef suunniteltiin vakavissaan jättävänsä Marian vaihikkaa. Näin ei kuitenkaan käynyt, sillä he molemmat saivat Jumalalta ohjeita, joiden mukaan tämä lapsi olisi erityinen ja he tottelivat Jumalaa. Marian elämään siis liittyy vahvaa kärsimystä elämän edessä, mutta samalla kuuliaisuutta Jumalan tahdolle. Hän sai nuorena esikoisensa, josta joutui 33 vuotta myöhemmin traagisesti luopumaan. Tämähän me tunnemme pääsiäisen tapahtumista Golgatalla.

Job ja Maria joutuivat käymään läpi isoja kärsimyksiä ja luopumaan paljosta. Voisi sanoa, että kärsimys ja luopuminen saattaa heidät lopulta kohti uudenlaista elämää, joskin ison kivun ja kärsimyksen kautta.

Syyttömänä kärsiminen

Ensimmäinen Pietarin kirje (1. Piet.2:18-23)

Monesti vääryys saa voiton ja joudumme kärsimään. Miten meidän kuuluu asennoitua, jos huomaamme joutuneemme itse kärsimään syyttömänä?

Miten toimimme, jos meitä vastaan hyökätään epäoikeudenmukaisesti? Pietarin kirjeen vastaus tähän ongelmaan saattaa kuulostaa tekopyhältä ja oudolta: "Jos te sen sijaan kestätte silloin, kun joudutte kärsimään tehtyänne oikein, se on Jumalalta teille tulevaa armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu." (1. Piet. 2:20b)

Itse ajattelen, että ihmisellä on oikeus myös puolustautua. Osa kristityistä on taas sitä mieltä, että pitää ottaa vastaan mitä tulee ja näyttää hyvältä, kun kristityt eivät riitele keskenään eli eivät käy käräjiä keskenään. Tässä tulee mieleen Martti Lutherin kahden regimentin oppi eli hän puhuu maallisesta ja jumalisesta hallituksesta, vallasta. Antakaa Jumalalle mikä on hänen ja keisarille, mikä keisarin on. Viime mainittu sisältää kehotuksen; totelkaa maallista valtaa esimerkiksi maksamalla veroja. Ihminen saa pyytää rukouksessa oikeudenmukaisuutta ja hän saa tai joutuu pyytämään maallista oikeutta vahvistamaan syyttömyytensä, mikäli hän on syytön siihen mistä häntä syytetään. Myös monet ihmiset, erityisesti vammaiset, joutuvat käymään oikeutta myös hallintoviranomaisten kanssa erityisesti hallintoasioissa. Puhutaankin hallintokanteluista ja muutoksenhauista. Näin tulee tehdä, kun se on tarpeellinen osa elämän arkea. Ajattelen, että käyttäessään näitä maallisia oikeusasteita tai hallintovalitusreittejä ihminen ottaa samalla vastuun itse itsestään. Samalla hän arvostaa itseään Jumalan luomana ihmisenä.

Miksi kestää kärsimystä?

Pietarin sanat edellä mainitussa kohdassa, jakeissa 20 ja 21 antavat lisävaloa ongelmaan, sillä siinä Pietari perustelee tämän monen mielestä luonnottoman menettelyn: "Jos te sen sijaan kestätte silloin, kun joudutte kärsimään tehtyänne oikein, se on Jumalalta teille tulevaa armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu. Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään." (1. Piet. 2:20-21). Tämän kohdan tulkitsemisen vaikkapa näin. Joskus usko Kristukseen ja Jumalaan itseensä ei ole kaikille kanssakulkijoillemme mieleen ja sen vuoksi meitä pilkataan tai vähätellään. ON tärkeää, ettemme sen vuoksi luovu uskostamme Kristukseen.

Lupaako Jumala kärsimyksistä vapaan elämän

Raamattu ei lupaa, että kaikki kärsimys tässä ajassa loppuisi uskoviltakaan, kristityiltä. Saattaa olla, että ahdistus maailmassa jopa lisääntyy. Mitä Raamattu sitten lupaa? Ensinnäkin se opettaa meille, että Jeesus syvällä tavalla ymmärtää meitä kärsimyksissä. Hän on itse tullut täysin todelliseksi ja aidoksi ihmiseksi, joka ymmärtää ja tietää miltä tuntuu kärsiä.

Hän oli ”ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava” (Jes. 53.3), häntä pilkattiin ja vainottiin (Matt. 26:65-68), hän oli petojen seassa, vihollisen kiusattavana (Mark.1:13), ilman asuntoa (Luuk. 9:58), hänen omansa hylkäsivät hänet ja kansa kääntyi häntä vastaan. He eivät huutaneet Halleluja, vaan ”ristiinnaulittakoon”. (Luuk. 23:13-23), vapauttakaa Barabbas. He siis halusivat mieluummin vapaaksi oikean rikoksen tekijän, Barabbaksen, kuin Jeesuksen.

Lopulta Jeesus naulattiin ristinpuuhun ja hän kärsi valtavan tuskallisen kuoleman. Tämän kaiken hän koki täysin aitona ja todellisena ihmisenä. Sen tähden Hän kykenee aidosti ymmärtämään kärsivää ihmistä. ”Sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa.” (Hebr. 2:18)

”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” (Hebr. 4:15-16)

Toinen asia, jonka Raamattu lupaa on, että Hän ei hylkää meitä eikä mikään kärsimys tai tuska voi meitä erottaa Hänen rakkaudestaan. (Room. 8:35-39). Ihmisen on hyvin vaikea syvimmissä ahdingoissaan tätä uskoa. Elämä koettelee ihmistä niin monin tavoin. Tähänkin onneksi tulee pääsiäisen riemullinen sanoma: Jeesus on voittanut kuoleman meidän kaikkien tähden. Hän on ylösnoussut Kristus Herra. Hänen puoleensa voimme kääntyä kaikkine asioinemme, ovat ne pieniä tai isoja. Hän haluaa kuulla meidän äänemme, olemmehan me Isä Jumalan luomia ihmisiä.

Lähteet ja kirjallisuutta:

Jyrki Palmi luentomoniste 1.2.2017

Luterilainen. net. 11.10.2016

Evankelisluterilaisen kirkon verkkosivut luettu 21.3.2021

Tuomo Mannermaa: Kaksi rakkautta - Johdatus Lutherin uskonmaailmaan. WSOY 1983.

Virren tarina: VIRSI 600

Tauno Väinölä

Lähde: Tauno Väinölä www.virsikirja.fi ja virsitieto - käsikirja virsien käyttäjälle (toim. Haapalainen et.al)1988.

Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan

Virsi 600 kuuluu epäilemättä niihin, jotka yleisesti liitetään kirjoittajaansa, so. veisaajalla on tieto kirjoittajasta: se on "se Bonhoefferin virsi". Moni luulee lisäksi tietävänsä, että tämä virsi on kirjoitettu keskitysleirissä, ja vielä useampi luulee tietävänsä, että Bonhoeffer kuoli keskitysleirissä.

Edellinen luulo on väärä eikä jälkimmäinenkään oikeastaan ole oikea. Bonhoeffer tosin tuotiin keskitysleiriin teloitettavaksi, mutta keskitysleiriin sijoitettuna hän ei joutunut elämään.

Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) oli saksalainen pappi ja teologi, jonka osallistuminen natsisminvastaiseen vastarintaliikkeeseen johti vangitsemiseen keväällä 1943. Talvella 1945 hänet siirrettiin pois pommitusten uhkaamasta Berliinistä. Tie johti lopulta Baijerin metsäseuduille. Sinne saapui teloitusmääräys. Bonhoeffer teloitettiin Flossenbürgin keskitysleirissä 9.4.1945. Hän oli kuollessaan 39-vuotias.

Bonhoefferin berliiniläisestä vankilasta lähettämistä kirjeistä ja muista teksteistä koottu Kirjeitä vankilasta on hänen tunnetuin teoksensa. Siihen sisältyy 7-säkeistöinen runo "Hyvien voimien suojaan", tervehdys omaisille vuoden 1944 päättyessä. Anna-Maija Raittila suomensi tämän uudenvuodenrunon käänösantologiaansa Kutsut minua nimeltä (1981). Sama suomennos liitettiin myös Kirjeitä vankilasta -teoksen suomennoksen 2. painokseen 1991. Lyhennettynä ja muokattuna se oli sillä välin tullut virsikirjaan.

Bonhoefferin virsi on joissakin virsikirjoissa uudenvuoden-, joissakin taas iltavirsien osastossa. Meillä sen toivottiin tulevan joka-aikaiseen käyttöön. Maininta "yhdessä käymme uuteen vuoteen nyt" (1. säk.) sai yleisemmän muodon: saamme "yhdessä käydä uuteen aikaan nyt". Virren toinen säkeistö sai uuden suomenkielisen asun; 3. säkeistöä häivytettiin runon syntytilanteeseen viittaava pyyntö: "Jos mahdollista, yhteen meidät tuo."

Meidän suomalaisten mieltymistä tähän virteen on lisännyt Erkki Melartinin koraali. Alun alkaen erääseen joululauluun syntynyt sävelmä oli tullut ruotsinkieliseen virsikirjaan jo aikaisemmin; nykyisessä ruotsalaisessa virsikirjassamme se liittyy viiteen eri virteen – ei kuitenkaan Bonhoefferin tekstiin! Erkki Melartin (1875-1937) oli monipuolinen säveltäjä. Hänen tuotantoonsa kuuluu kuusi sinfoniaa, ooppera Aino, näyttämömusiikkia (mm. Prinsessa Ruusunen) sekä soitin- ja vokaalimusiikkia. Vuodesta 1911 kuolemaansa asti Melartin toimi Helsingin Musiikkiopiston (Sibelius-Akatemian edeltäjä) johtajana.

Kirkon verkkosivut pääsiäisestä

Pääsiäinen on kirkkovuoden keskus ja kohokohta, juhlien juhla. Pääsiäisenä juhlietaan Kristuksen ylösnousemista kuolleista. Pääsiäisen suomenkielinen nimitys merkitsee alkuaan paastosta pääsemistä.

Pääsiäinen on kristillisistä juhlista vanhin ja merkittävin. Varhaisimmat tiedot pääsiäisen vietosta ovat 100-luvulta.

Kristuksen ylösnousemus on kristillisen uskon ydinkohtia. Ilman ylösnousemususkoa ei ole kristillistä kirkkoakaan. Kristityille Jeesuksen ylösnousemus haudasta merkitsee sitä, että Kristus on avannut uuden tien kuolemasta elämään, synnistä sovitukseen ja kadotuksesta pelastukseen. Juutalaisten pääsiäistä (hepr. pesah, kreik. paskha) vietetään Egyptin orjuudesta vapautumisen muistoksi. Pääsiäispäivä on aikaisintaan 22. maaliskuuta ja viimeistään 25. huhtikuuta.

Juliaanista ajanlaskua noudattavat ortodoksit viettävät pääsiäistä eri aikaan kuin muut kristityt. Poikkeuksen tekee Suomen ortodoksinen kirkko, joka viettää pääsiäistä lännen kirkkojen tapaan gregoriaanisen kalenterin mukaan.

Pääsiäistä edeltää palmusunnuntaista alkava hiljainen viikko. Sen alkupäivinä mietiskellään Jeesuksen kärsimystietä. Kiirastorstain sisältönä on ehtoollisen asettaminen. Kiirastorstai-illasta alkaa ristin ja ylösnousemuksen pääsiäisen vietto, joka ulottuu pääsiäispäivän iltaan (ns. triduum sacrum, pyhä kolmen päivän aika). Pitkäperjantaina muistetaan Jeesuksen ristinkuolemaa syntien sovituksiksi. Liturginen väri on silloin musta.

Risti ja ylösnousemus, kärsimys ja ilo muodostavat pääsiäisen sanoman kaksoisytimen: ylösnousemuksen kirkkaus nousee haudan ja pahuuden pimeydestä. Pitkäperjantaita seuraavana hiljaisena lauantaina muistetaan Jeesuksen haudassa oloa. Pääsiäinen julistaa Kolmiyhteisen Jumalan rakkauden voittoa pimeyden valloista. Liturginen väri vaihtuu mustasta valkoiseen, ilon, puhtauden ja riemun väriin. Paastonajan jumalanpalveluksissa vaiennut ylistys (kunnia, halleluja) soi jälleen.

Pääsiäisyön messussa kirkon kuoriin tuodaan suuri pääsiäiskynttilä, jota sytytettäessä lausutaan: Jeesus Kristus on maailman valo. Pääsiäisyön messun erityisiä aineksia ovat pääsiäisylistys (ns. Exsultet) ja kasteen muistaminen. Pääsiäinen aloittaa pääsiäisviikon. Toisena pääsiäispäivänä iloitaan ylösnousseen Kristuksen ilmestymisestä Emmauksen tien opetuslapsille. Pääsiäisestä alkaa 50-päiväinen pääsiäisaika, joka päättyy helluntaihin.

Otetaan selvää kaanaan kielestä: Perisynti

Kirkon verkkosivuilla kerrotaan käsitteestä perisynti seuraavaa: "Perisynti (latinaksi peccatum originale) tarkoittaa ihmisen olemukseen kuuluvaa taipumusta pahaan. Kirkkoisä Augustinuksen mukaan jokaisessa ihmisessä on ominaisuus, joka selittää maailmassa olevat pahat asiat: itsekkyyden ja rakkaudettomuuden.

Martti Lutherin Ison Katekismuksen mukaan perisynnistä kasvavia pahan hedelmiä ovat esimerkiksi epäusko, harhaoppi, epäjumalanpalvelus, ylimielisyys, epätoivo, Jumalan sanan halveksiminen, murha, epäsiveellisyys, varkaus ja petos.

Perisynti on peräisin syntiinlankeemuksesta. Se saa ihmisen tekemään myös tekosyntejä. Tekosynti on yksittäinen paha teko. Augustinus jaotteli synnin kahteen osaan: tekosyntiin ja perisyntiin. Yksittäiset pahat teot nousevat perisynnistä." Lisäksi synnin käsite liittyy vahvasti vanhan testamentin syntiinlankeemuskertomukseen. Se osoittaa, että ihminen on lähes maailman alusta asti ollut syntinen ihminen.

Kannattaa tätä lukiessa muistaa toisaalta, että kaikki ihmiset ovat sikäli samalla viivalla, että olemme kaikki syntisiä, mutta KAIKILLE MEILLE KUULUU ARMO. Tällä tarkoitan pääsiäisen ilosanomaa. Kristus nousi kuolleista, jotta kaikki ihmiset olisivat edelleen samassa asemassa suhteessaan Jumalaan, niin halutessaan.

Pastori koronajäljittäjänä

Kallion virastotalossa työskentelee seitsemänä päivänä viikossa 300 kokoaikaista työntekijää. Lisäksi jäljitystyötä Helsingissä tekee saman verran keikkatyöntekijöitä. Koronajäljittäjät soittavat positiivisen koronatuloksen saaneelle, kyselevät oireista ja alkavat selvittää, mistä tartunta olisi voinut tulla ja keitä potilas on saattanut altistaa virukselle.

Seuraavaksi saat luettavaksesi tai kuunneltavaksesi Sana-lehdessä julkaistun jutun aiheesta.

Paavalin seurakunta lähetti pastori Elina Koiviston avuksi Helsingin kaupungin koronajäljitykseen.

Toimittaja Sari Tikkanen Sanalehti 5/2021 4.3.2021

Miten sinusta tuli koronajäljittäjä?

Viime syksynä koronatilanne huononi nopeasti. Helsingin kaupungilta otettiin yhteyttä Helsingin seurakuntayhtymään ja kysyttiin koronajäljitystyöhön lisäavuksi terveysalan koulutuksen saaneita diakoniatyöntekijöitä. Osapuolet tekivät puolen vuoden yhteistyösopimuksen niin, että apua annettiin tarpeen mukaan.

Koska sopivia työntekijöitä löytyi liian vähän, tehtävään tiedusteltiin kiinnostuneita vähän laajemmin. Esihenkilöni, Paavalin seurakunnan kirkkoherra Kari Kanala kysyi minulta, haluaisinko projektiin mukaan. Olen työskennellyt jo parikymmentä vuotta pappina, joten kaikki uusi kiinnostaa.

Toimitan edelleen jonkin verran messuja ja toimituksia, mutta teen koronajäljittäjän töitä 3–4 päivää viikossa.

Koronajäljittäjiksi otetaan yleensä hoitoalan henkilökuntaa. Mitä rajoituksia sinulla on tehtävässä? Jäljitystyöhön on vaikea ottaa täysin ulkopuolisia, sillä tehtävässä vaaditaan tartuntatauteihin liittyvää neuvontaosaamista. Työ alkoi kahden päivän pikakoulutuksella, jossa vain minulta ja parilta sosionomilta puuttui terveysalan koulutus. Meille annettiin tarkat rajat, mitä voimme tehdä, ja kerrottiin, missä asioissa konsultoimme sairaanhoitajia ja vastaavaa lääkäriä.

Mitä työhön kuuluu?

Kun potilas saa positiivisen koronatestituloksen, siitä ilmoitetaan hänelle välittömästi. Tartunnanjäljittäjä määrittelee haastattelun perusteella tartuttavuusajan ja altistuneet henkilöt. Tehtäväni on soittaa lähikontakteille ja kertoa heille mahdollisesta altistumisesta. Jos henkilöllä on oireita, ohjeistan hänet näytteen ottoon. Asetan ihmiset viralliseen karanteeniin tartuntalääkärin antamalla valtuutuksella kahdeksi viikoksi. Se tarkoittaa sitä, että he eivät saa poistua kodistaan minnekään, eikä kukaan saa tulla heille kylään. Samassa taloudessa asuvien karanteeni on kolme viikkoa.

Miltä työ on tuntunut?

Vähän jämähtänyt täti on virkistynyt. Koronajäljitysorganisaatio pystytettiin nopeasti, ja työ on ollut hyvin dynaamista.

Helsingin kaupunki ja seurakuntayhtymä lopettivat laajemman yhteistyön tässä projektissa vuodenvaihteessa, kun kaupunki sai rekrytoitua tarpeeksi koronajäljittäjiä. Sain kuitenkin kirkkoherralta luvan jatkaa vielä ainakin hiihtolomaan saakka.

Olen ollut innoissani siitä, että työtäni on arvostettu. Sain mahdollisuuden toimia jonkin verran mukana uusien koronajäljittäjien koulutuksessa, vaikka minulla ei olekaan terveydenhoitoalan koulutusta. Hyvän mielen toivat kehut empaattisuudesta ja rauhallisuudesta.

Apua ja tukea on saatavilla-älä kärsi yksin.

Tässä jatkossa on lyhyesti mainittu neljä erilaista tahoja, jotka voivat olla sinulle avuksi, kun elämässä on liian isoa kärsimystä tai ahdistusta ja tarvitset ulkopuolista keskustelukumppania ja tukea. Aina kaveri tai muu lähipiiri apu ei ole riittävä, kun elämä koettelee.

Näkövammaisten liitto

Puhelinvaihe: 09 396 041

Näkökulma palvelee näkövammaisia ja läheisiä arkisin klo 10–14 numerossa.

Oikeuksienselvityksen asiantuntijat vastaavat puhelimeen.

050 470 0371

Kirkon keskusteluapu, Evankelis-luterilaiset seurakunnat

www.evl.fi/kirkonkeskusteluapu

Palveleva Puhelin 0400 221 180

Avoimna joka ilta klo 18 - 24.

(operaattorisi veloittaa puhelusta liittymäsopimuksesi mukaan pvm/mpm)

sivustolta löytyy myös

- palveleva chat (avoimna ma-pe klo 12-20)

<https://evl.telegone.com/external/chat/chatWindow.zul?config=588f4202ca1d7534d0667264>

MIELI Suomen Mielenterveys ry:n

Kriisipuhelin p. 09 2525 0111 tarjoaa keskusteluapua itsemurhavaarassa tai muuten vaikeassa elämäntilanteessa olevalle 24/7 suomen kielellä. Ruotsinkielinen linja päivystää numerossa 09 2525 0112 ja arabiankielinen linja numerossa 09 2525 0113. Arabiankieliselle linjalle voi soittaa myös englanniksi. Lisätiedot ja aukioloajat mieli.fi/kriisipuhelin. www.mieli.fi

Sekasin chat nuorille alle 29 v. www.sekasin.fi

Sininauhaliiton Esteetön työ EMPPA

Sininauhaliiton Esteetön työ EMPPA tarjoaa keskusteluapua eri tavoin vammaisille tai pitkäaikaissairaille henkilölle ja heidän läheisilleen mielen hyvinvointiin ja riippuvuuksiin liittyvissä kysymyksissä

#emppachat netissä maanantaisin 15-17 sivulla www.emppa.fi (chat avautuu sivun oikeassa alalaidassa, pinkki chat -laatikko). Muista EMPPA -palveluista voit lukea netistä kohdasta Palvelumme.

Enkelivartio

Tuula Paasivirta, runokirjasta Elämää vuodenkierrossa. 2006

Enkeli katsoo lasta hiljaa.
On lapsi lahja Jumalan.
Jumala kutsuu perheen lapselle.
Lapsi ei ain ymmärrä
valintaa Jumalan.
Kuitenkin suojelusenkeli
valveilla on, lapsen parhaaksi.

Ei valintaa tee perhe, ei lapsi.
Valinta Jumalan käden ohjaus,
mut geenit on perheen summa.

Taidot vanhemmaksi kasvavat,
lapsi syliin annetaan uuteen.
Uusi kolmio, isä, äiti, lapsi.

Enkeli unta vartioi.
Antaa äiti maidon, tutin,
kaikki tärkeät jutut.

Isä kämmenelleen ottaa
ottaa pikkuisen, olet niin
pieni vielä ja kuitenkin soma.

Siunatkoon sinua enkeli
halki elämän.
Enkeli valkohapsinen,
turva sun, mun lapseni.

Loppusanat

Lehden tämän numeron loppu ja hyvää kevättä
Lehden jutut loppuivat tähän ja lehden tekijät toivottavat kaikille hyvää kevättä ja kärsivällisyyttä
korona-aikaan. Äänilehden lukija Hannele Töllikkö.